

Monsieur Aznavour

Direcció i guió: Mehdi Idir, Grand Corps Malade **País:** França **Durada:** 133 min **Any:** 2024
Gènere: Drama **Interpretació:** Tahar Rahim, Bastien Bouillon, Marie-Julie Baup, Petra Silander... **Música:** Varda Kakon **Fotografia:** Brecht Goyvaerts **Distribuidora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 29/08/2025

Pendent de qualificació

Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Els inicis de l'icònic cantant, compositor i actor francoarmeni Charles Aznavour, des de zero fins a assolir la fama. Un humil Aznavour puja per primer cop a un escenari a París a canvi d'unes monedes. Disposat a arriscar-ho tot pel seu somni, arribarà fins a la llegendaria Édith Piaf, qui li canviarà el seu destí. La seva veu, allunyada dels estàndards de l'època i la seva voluntat indestructible el convertiran en llegenda. (FilmAffinity)

CRÍTICA

2/10/2024 - Mehdi Idir i Grand Corps Malade signen un ampli biopic ple de contrastos sobre un artista ambivalent, tenaç i ambiciós nascut en un context d'immigració i pobresa

"Els demostraré que no soc un més. No han sentit l'últim d'Aznavour", "T'agradi o no, soc cantant". Convertir-se en artista, aconseguir guanyar-se la vida com a tal i, per si això no fos prou, tenir a més un èxit immens, no és gens fàcil i, en retrospectiva, l'ascens a la fama sembla la conseqüència d'una improbable alineació de planetes entre el talent, el treball i la sort. Aquesta és la singularitat de les trajectòries de les estrelles més brillants, que també solen forjar-se en el gresol de personalitats complexes, entre l'ombra i la llum, com **Charles Aznavour** (1924-2018), l'home "amb 180 milions de discos venuts, el fill de refugiats que va aconseguir convertir-se en un símbol de la cultura francesa a tot el món".

I és precisament aquesta prodigiosa carrera que uneix somnis d'infància i ferotges ambicions d'adult, aventures de vegades increïbles entre companys de creació, i una lluita perpètuament insatisfeta per arribar al cim, el que **Mehdi Idir i Grand Corps Malade** han decidit abordar en el seu tercer llargmetratge, **Monsieur Aznavour** [...]. Aquest fictici retrat de llarga durada se suma a la ja quantiosa llista de biopics del mateix estil (de *En la cuerda floja* a *Bohemian Rhapsody*, passant per *La vida en rosa: Édith Piaf*, *Ray*, etc.) i es basa — com tots aquests — en gran mesura en l'art de les el·lipses temporals i en la seva interpretació principal, que en aquest cas corre a càrrec de **Tahar Rahim**.

La pel·lícula, l'estructura de la qual consta de cinc parts ("Les Deux Guitares", "Sa jeunesse", "La Bohème", "J'me voyais déjà" i "Emmenez-moi"), aconsegueix esbossar amb traços molt ràpids la infància de pobresa de Charles Aznavour al París dels anys 30, en el si d'una família feliç d'armenis apàtrides, tot això abans d'aturar-se una mica més en el període iniciàtic de la seva integració al cercle de la *chanson* francesa: la seva trobada i associació com a duet pianístic durant l'ocupació alemanya amb Pierre Roche (un brillant **Bastien Bouillon**), la protecció vampírica ("ets com jo, ets del carrer") d'Édith Piaf (una excel·lent **Marie-Julie Baup**), la seva incursió a Nova York sense visat, els seus dos anys a Mont-real, les diferents ruptures amoroses i professionals, el dilema autor/cantant com a conseqüència d'una sèrie d'obstacles aparentment insuperables (Charles no encaixava amb el perfil d'home atractiu que es buscava, la seva veu es jutjava massa velada per a un cantant i els crítics competien en mesquina xenofòbia vers ell), l'assumpció de riscos i els dubtes profunds abans de l'anhelat triomf el 2 de desembre de 1960 a l'Alhambra de París. El que segueix és una dècada de fites ("He trobat la fórmula Aznavour"), amb un èxit mundial impulsat per una ambició insaciable i l'ascens a la categoria de llegenda. Tot i això, darrere la façana d'artista realitzat, hi ha un home que pateix...

Monsieur Aznavour, la força motriu del qual està impulsada per una sèrie d'intencions d'innegable integritat, no manca d'encant i presenta algunes seqüències summament belles i intenses (sobretot escenes de concerts) que s'alternen amb passatges una mica menys convincts a nivell emocional, atès que estan centrats en la progressió narrativa constreta per la llarguíssima durada de la història (tot i que el muntatge està molt aconseguit). No obstant això, el seu punt d'honestedat més gran i, alhora, el seu taló d'Aquil·les, continua sent la personalitat d'Aznavour, el costat fosc del qual (la seva obsessió per arribar a dalt de tot a costa de tota la resta), que es manifesta sobretot en l'últim capítol de la història, limita l'empatia de l'espectador. I es pot dir el mateix de la interpretació de Tahar Rahim, que és alhora excepcional i desproporcionada, com ho va ser clarament el seu model.

Fabien Lemercier – cineuropa.org